

Viitorul

Israelului

și al lumii

Viitorul Israelului și al lumii

Este evident pentru toți că omul de astăzi trăiește într-o lume în rapidă schimbare. Practic, toate puternicele case domnitoare ereditare din Europa de dinainte de 1914 au fost înlocuite de alte forme de guvernare, iar o mare parte a populației pământului a căzut sub controlul diferitelor tipuri de dictaturi. Perioada care a început odată cu izbucnirea Primului Război Mondial a fost, în mare măsură, una de deteriorare generală și fragmentare a guvernelor mondiale. Totuși, nu este chiar așa, deoarece în aceeași perioadă s-au născut multe națiuni noi.

Una dintre acestea este Israelul. Poate că ar fi mai corect să spunem că Israelul a renăscut, deoarece acest popor fusese anterior o națiune, cu propriul său guvern. Cu toate acestea, vechea națiune a Israelului se bucura de o distincție care nu era valabilă pentru niciun alt popor de pe pământ, înainte sau după aceea, în sensul că guvernul său funcționa sub îndrumarea lui Dumnezeu. Regii Israelului sunt menționați în Biblie ca stând pe „tronul Domnului”. 1 Cronici 29:23

Ultimul rege al Israelului a fost Zedechia. (Ezechiel 21:25-27). În 606 î.Hr., Zedechia a fost detronat de regele Nebucadnețar, iar întreaga națiune a fost dusă

în captivitate la Babilon. Această captivitate a durat șaptezeci de ani. Între timp, Babilonul a fost cucerit de medi și persani, iar regele Cyrus al Persiei a emis decretul de eliberare care le permitea israeliților să se întoarcă în țara lor, dar nu și să-și restabilească propriul guvern.

De atunci, Israelul a continuat să fie un popor supus, vasal al oricărei națiuni care controla teritoriul său, care în vremea lui Isus era Imperiul Roman. În anii 69-73 d.Hr., Titus, conducătorul armatei romane, a asediat și, în cele din urmă, a distrus Ierusalimul. Apoi, israeliții care nu au fost distruși în această teribilă încercare au fost împrăștiați în întreaga lume. Această situație a rămas neschimbată de-a lungul secolelor până în prezent și este numită de poporul evreu perioada dispersării lor.

Dispersia prezisă

Moise, legiuitorul Israelului, a prezis această împrăștiere a israeliților printre națiuni și reunirea lor, așa cum am văzut că s-a întâmplat în secolul trecut. Această previziune este consemnată în Deuteronom 29:24 și 30:1-6. Ultima parte a profeției spune: „Domnul, Dumnezeul tău, te va readuce în țara care a aparținut strămoșilor tăi și vei stăpâni din nou acea țară. Atunci El te va face și mai prosper și mai numeros decât strămoșii tăi! Domnul, Dumnezeul tău, îți va schimba inima și inimile tuturor descendenților tăi, astfel încât să-L iubești din toată inima și din tot sufletul și să poți trăi!”.

Moise a prezis, de asemenea, cât va dura perioada în care Israelul își va pierde independența și va fi risipit. După cum am văzut, Israel era o națiune sub autoritatea lui Dumnezeu și, din acest motiv, era supusă unor măsuri disciplinare pentru faptele sale rele. Moise se referă la anumite pedepse corective la care vor fi supuși, apoi adaugă: „Dacă, după toate acestea, nu mă veți asculta, vă voi pedepsi pentru păcatele voastre de șapte ori mai mult.” Leviticul 26:18

Această avertizare privind pedeapsa „de șapte ori mai mult” este repetată de patru ori. Cei care studiază profețiile cred că aceasta este o măsură a timpului. Scripturile indică faptul că un „timp” simbolic este o perioadă de 360 de ani, iar șapte astfel de perioade ar însuma 2.520 de ani. Cheia biblică a acestei metode de calcul este consemnată în Ezechiel 4:4-6. Deoarece profeția lui Moise indică faptul că aceasta urma să fie o pedeapsă finală, credem că este rezonabil să concluzionăm că ea a început odată cu pierderea independenței naționale în 606 î.Hr., odată cu răsturnarea ultimului lor rege, Zedechia.

Numărând 2.520 de ani de la 606 î.Hr., ajungem la 1914 d.Hr. Atunci a început Primul Război Mondial. Din acel conflict a rezultat expulzarea turcilor din Ierusalim și din țara Palestinei de către generalul britanic Allenby, faimoasa Declarație Balfour și deschiderea vechii patrii pentru refugiații și pionierii evrei din toate țările. Acest lucru a dus la infuzia mișcării sioniste cu o nouă viață și speranță.

Deși au existat diverse obstacole temporare, reabilitarea regiunii de către evrei și migrația lor către patria lor străveche au continuat. Din aceasta a rezultat nașterea noului stat Israel în 1948. Astfel, în 1914, după 2.520 de ani, a început lanțul de evenimente care a dus la independența națională a acestui popor biblic și istoric.

Vremurile neamurilor

Semnificația deplină a eliberării Israelului din 1914 poate fi înțeleasă mai clar dacă luăm în considerare o profeție a lui Isus, recunoscut astăzi de majoritatea evreilor de seamă ca un învățător și profet eminent. El a fost întrebat de ucenicii săi despre sfârșitul veacului prezent. O parte din răspunsul lui Isus a fost: „Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până când se va sfârși perioada neamurilor” (Luca 21:24). La momentul acestei profeții, națiunea evreiască, denumită simbolic „Ierusalim”, era „călcată în picioare” de neamuri, iar acest lucru urma să continue până când „perioada neamurilor” se va împlini.

Coincidând cu răsturnarea ultimului rege al Israelului în 606 î.Hr., profetul Daniel, interpretând un vis profetic pe care Domnul îl dăduse regelui Babilonului, a prezis o succesiune de patru puteri mondiale, începând cu Babilonul. A doua dintre acestea a fost Medo-Persia; a treia, Grecia; și a patra, Roma. Împărțirea Imperiului Roman în diferite state ale Europei, așa cum existau înainte de 1914, a fost

arătată de degetele de la picioare ale statuii. Daniel 2:31-45

Daniel i-a spus regelui Nebucadnețar: „Dumnezeul cerurilor ți-a dat o împărăție, putere, tărie și slavă”. (versetul 37). Acest lucru nu înseamnă că Nebucadnețar stătea pe tronul Domnului, așa cum fusese cazul cu împărații lui Israel. Pur și simplu, începând cu Babilonul, domnia neamurilor peste pământ nu urma să fie împiedicată de Dumnezeu, iar stăpânirea neamurilor urma să se extindă chiar și asupra poporului lui Dumnezeu, israeliții.

Totuși, acest lucru nu urma să continue la nesfârșit. Profeția lui Daniel arăta că aceasta urma să dureze doar până la sfârșitul zilelor Imperiului Roman divizat – „zilele acestor împărați”, așa cum sunt descrise de degetele de la picioare ale statuii (versetul 44). Atunci, Dumnezeu cerurilor urma să înființeze o împărăție, sau un guvern, care urma să „dureze pentru totdeauna”. Aceasta este o referire la împărăția Mesiei, promisă de mult timp.

Perioada pe care Isus a descris-o ca „vremurile neamurilor” este sincronă cu „cele șapte vremuri” ale pierderii independenței naționale a Israelului. Aceasta înseamnă că vremurile neamurilor au ajuns, de asemenea, la sfârșitul lor profetic în 1914. Profețiile biblice referitoare la timp indică începutul modest al evenimentelor la care se referă, mai degrabă decât finalizarea lor. Primul Război Mondial, care a început în 1914, a marcat începutul căderii

complete a rămășițelor divizate ale vechiului Imperiu Roman. De asemenea, a dus la suveranitatea națională a Israelului.

Națiunea Israel este astăzi o țară liberă. Israelii nu mai sunt fără propriul lor guvern. Israel este o națiune printre națiunile lumii, nu mai este vasalul Romei sau al oricărei alte puteri neamurilor. Are o populație de peste șase milioane de evrei și se mândrește cu al treilea cel mai ridicat nivel de trai din Asia. Se numără printre țările fruntașe din lume în multe domenii de activitate. Națiunea Israel nu este lipsită de dificultăți, având în vedere că a luptat în mai multe războaie după 1948 pentru a-și menține libertatea. În ciuda acestora, Israelul rămâne o țară liberă și a devenit chiar mai puternic, până la punctul în care acum este considerat una dintre cele mai puternice națiuni din lume. Incidentele care au dus la aceasta au început la sfârșitul „celor șapte vremuri” prezise de Moise.

Evenimente intervenite

Multe dintre experiențele importante ale israeliților ca popor în perioada ascensiunii lor către libertate printre națiuni sunt, de asemenea, prezise în Biblie. Una dintre expresiile profetice care descriu acest lucru este că Dumnezeu le va „aduce din nou” „sclavie”. Această expresie apare în Ioel 3:1,2, unde Domnul spune: „În acele zile și în acel timp, când voi readuce din captivitate pe Iuda și Ierusalimul, voi aduna toate națiunile și le voi coborî în valea lui

Iosafat, și acolo voi judeca cu ele pentru poporul Meu și pentru moștenirea Mea, Israel, pe care l-au risipit printre națiuni și au împărțit țara Mea”. Este important de remarcat că cuvântul „captivitate” din acest pasaj din Scriptură, conform Concordanței Strong, înseamnă „o stare anterioară de prosperitate”.

În versetele 9-14 din acest capitol, este prezisă o adunare războinică a națiunilor păgâne, iar „valea lui Iosafat” este descrisă ca „valea hotărârii”. În această adunare a națiunilor, există o pregătire pentru război în care, simbolic vorbind, se spune că națiunile își vor „transforma plugurile în săbii” și „sirurile lor în sulite”. Am văzut acest lucru întâmplându-se în era care a început în 1914, iar profeția arată că în această perioadă Domnul va „readuce” „captivitatea” sau prosperitatea anterioară a poporului său. De fapt, succesul Israelului și prosperitatea relativă a acestuia în această perioadă au determinat multe națiuni să se adune împotriva lui.

La fel de frapantă este profeția care menționează faptul că Domnul va avea „o controversă cu națiunile” în legătură cu poporul său și țara sa. (Ieremia 25:31). Versetul 2 din Ioel 3 menționează împărțirea – sau divizarea – țării. Acest lucru s-a întâmplat, pentru că știm că națiunile păgâne nu și-au respectat promisiunile cuprinse în Declarația Balfour și au rezolvat disputele limitând Israelul la mai puțin de jumătate din țara promisă de Dumnezeu. Deși Israelul a recâștigat o parte din această țară, el controlează

În continuare doar o parte din ceea ce Dumnezeu i-a dat. Geneza 13:14,15

„Frică” și nu „pace”

Alte profeții revelează, de asemenea, că perioada reunescării Israelului va fi plină de multe dificultăți. Ieremia a scris: „Zilele vin, zice Domnul, când voi readuce din captivitate pe poporul Meu, Israel și Iuda, ... și îi voi face să se întoarcă în țara pe care am dat-o părinților lor, și o vor stăpâni. ... Căci astfel spune Domnul: Am auzit o voce de tremur, de frică, și nu de pace. ... Vai! Căci acea zi este mare, astfel încât nimeni nu este ca ea: este chiar timpul necazului lui Iacov; dar el va fi mântuit din el.” Ieremia 30:3-7

Semnificația acestei profeții este clară. Ea subliniază că, chiar și când a venit timpul ca acest popor istoric să fie readus în țara sa, el a trebuit să experimenteze frică și tremur - că nu va fi imediat un timp de pace și fericire pentru el.

La început, evreii s-au bucurat foarte mult de Declarația Balfour și de punerea ei în aplicare ulterioară printr-un mandat al Ligii Națiunilor. Acest mandat se angaja să asigure israeliților o casă în Țara Promisă. Într-un mod foarte clar, începuse întoarcerea lor din lunga captivitate.

Cu toate acestea, nu mult după aceea, evreii din Germania, Austria și Polonia au fost persecutați cu

asprime de regimul Hitler. Persecuția a crescut în intensitate și a continuat pe tot parcursul celui de-al Doilea Război Mondial, în timpul căruia a avut loc un holocaust aproape de neimaginat, în care 6 milioane de evrei au fost uciși, iar alții nenumărați au rămas fără adăpost.

Între timp, din cauza opoziției arabe, ușa către țara lor promisă a fost închisă pentru imigrația ulterioară – închisă într-un moment în care acest popor suferind avea nevoie de o patrie mai mult decât oricând. Cu adevărat, era „o voce de tremur, de frică” pe care o auzeau, și nu una de pace.

O altă profeție care mărturisește în mod general aceeași combinație neobișnuită de circumstanțe spune: „Zilele vin, zice Domnul, când nu se va mai zice: «Pe viața Domnului, care a scos pe copiii lui Israel din Egipt», ci se va zice: «Pe viața Domnului, care a scos pe copiii lui Israel din țara de la nord și din toate țările unde îi izgonise». Căci îi voi readuce în țara pe care le-am dat-o strămoșilor lor. Dar acum voi trimite după mulți pescari, zice Domnul, și ei îi vor prinde. După aceea, voi trimite după mulți vânători, și ei îi vor vâna.” Ieremia 16:14-16

Această profeție indică faptul că, atunci când va veni timpul ca israeliții să se întoarcă în țara lor, se vor depune eforturi pentru a-i convinge să se întoarcă. Domnul a spus că va trimite „pescari” să-i „prindă”. Este posibil ca aceasta să se fi împlinit prin organizația sionistă, fondată în 1896 de regretatul

Theodor Herzl. Pescarii folosesc momeala pentru a atrage peștii, iar de-a lungul multor ani, organizația sionistă a subliniat motivele pentru care evreii ar trebui să se întoarcă în țara lor și avantajele pe care le-ar avea dacă ar face acest lucru.

Cu toate acestea, nu mulți israeliți au fost convinși să se întoarcă în Țara Promisă prin această metodă, deși astăzi Herzl este foarte apreciat în Israelul modern. Una dintre atracțiile turistice de acolo este grădina memorială în cinstea lui Herzl. Aleea de piatră care duce la mormântul său simbolizează progresul pas cu pas al statului evreiesc. Munca lui Herzl nu a fost în zadar.

Profeția spune că Domnul va trimite și „vânători, care îi vor vâna”. Aici sunt sugerate metode mai puternice. Printre acestea ar trebui să fie inclusă, fără îndoială, persecuția cruntă din partea lui Hitler în timpul Holocaustului. Această metodă de persecuție a crescut în intensitate până când aproape toți evreii din Europa care nu au fost uciși au ajuns să tânjească după patria lor și erau nerăbdători să se întoarcă acolo când li s-a oferit ocazia.

O altă profeție care este foarte relevantă în acest sens spune: „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că voi domni peste voi cu mână puternică, cu brațul întins și cu furie revărsată. Vă voi scoate din popoare și vă voi aduna din țările în care sunteți împrăștiați, cu mână puternică, cu brațul întins și cu furie revărsată.

Și vă voi aduce în pustia poporului.” Ezechiel 20:33-35

De-a lungul anilor, începând cu 1914, s-a manifestat multă „furie” în legătură cu eforturile israeliților de a emigra din diferite țări în care au locuit și de a-și construi un nou cămin în țara promisă. Așa cum s-a prezis, chiar și cei care se află acolo sunt în „pustia poporului”, în sensul că împărtășesc cu toți oamenii de pe pământ suferința și incertitudinea acestei perioade haotice din istoria omenirii. Ei nu au găsit încă pace și siguranță.

Adus înapoi de la sabie

În capitolul 38 al profeției lui Ezechiel se prezintă o schiță a condițiilor care vor domni în Israel și care sunt încă viitoare. Poporul este descris ca fiind în pace și locuind în siguranță, sau cu încredere, după ce a fost „adus înapoi de la sabie” (versetul 8). Astăzi, Israelul, ca națiune printre celelalte națiuni ale lumii, și-a dobândit o mare parte din statutul său actual în timpul războiului și al conflictelor militare și încă depinde de puterea sa militară pentru securitate în această lume amenințată de război.

Profeția lui Ezechiel revelează că, la un moment dat după întoarcerea lor în țară, o armată agresivă din „nord”, sub conducerea unui personaj simbolic numit „Gog”, din țara Magog, va lansa un atac împotriva israeliților, care le va amenința distrugerea. Profeția dezvăluie că, atunci când se va întâmpla acest lucru,

Dumnezeu va interveni în favoarea poporului Său și îl va izbăvi de dușmanii săi. Această izbăvire va fi atât de marcantă și de evidentă din partea Domnului, încât va avea ca rezultat faptul că numele Lui va deveni „cunoscut în ochii multor națiuni”. Ezechiel 38:2,14-23

Prin această demonstrație a protecției lui Dumnezeu asupra lor, israeliții vor realiza că întoarcerea lor în țara promisă le-a fost realizată prin providența lui Dumnezeu. Domnul a prezis: „Astfel voi face cunoscut numele Meu sfânt în mijlocul poporului Meu Israel”. (Ezechiel 39:7). De acum înainte, israeliții se vor îndrepta către Dumnezeul lor pentru îndrumare în treburile lor, iar lumea în general va ști că Dumnezeu și-a eliberat poporul și că Mesia domnește peste ei.

Noul rege

Când ultimul rege al Israelului, Zedechia, a fost răsturnat, Domnul a spus: „Scoateți diadema și luați coroana: nu va mai fi cum era: cei umili vor fi înălțați, iar cei înălțați vor fi coborâți. Voi răsturna, răsturna, răsturna: coroana nu va fi restaurată până când nu va veni cel căruia îi aparține de drept; lui i-o voi da” (Ezechiel 21:25-27). Cel „căruia îi aparține de drept” este Mesia lui Israel, următorul care va sta pe tronul lui David, după răsturnarea lui Zedechia.

Isaia a prezis nașterea lui Mesia și înălțarea lui la conducerea Israelului și a lumii. „Căci un copil ni s-a

născut, un fiu ni s-a dat. Guvernarea va fi pe umerii lui. Și el va fi numit: Consilier minunat, Dumnezeu puternic, Tată veșnic, Prinț al păcii. Guvernarea lui și pacea lui nu vor avea sfârșit. El va domni cu dreptate și justiție de pe tronul strămoșului său David pentru toată veșnicia. Angajamentul pasionat al Domnului oștirilor cerurilor va face ca acest lucru să se întâmple!” Isaia 9:6,7

Profețind mai departe despre Mesia, Isaia a scris: „Un rege va domni în dreptate, și prinții vor domni în judecată. Atunci judecata va locui în pustie, și dreptatea va rămâne în câmpul roditor. Și lucrarea dreptății va fi pacea, iar efectul dreptății va fi liniștea și siguranța pentru totdeauna. Și poporul meu va locui într-o locuință pașnică, în locuințe sigure și în locuri de odihnă liniștite.” Isaia 32:1,16-18

Tot Israelul

Înțelegerea noastră despre binecuvântările viitoare de care se vor bucura Israelul și lumea ar fi mult inferioară realității glorioase prezentate în Scripturi dacă aceste binecuvântări s-ar limita la cei care trăiesc în momentul în care Mesia își impune domnia sau la cei care s-ar naște de atunci încolo. Promisiunile lui Dumnezeu au fost făcute întregului Israel, fiecărei generații de israeliți. Printre acești promisiuni se numără Theodor Herzl, precum și miile de sioniști care au sperat și au muncit pentru restaurarea Israelului în țara lor, chiar dacă aceștia dorm acum în moarte.

De-a lungul sutelor de ani obositori ai diasporei, au existat evrei înflăcărați și temători de Dumnezeu care au tânjit și s-au rugat pentru eliberarea Israelului de subjugarea națiunilor păgâne. Zidul Plângerii din Ierusalim este o amintire vie a disperării cu care israeliții descurajați și-au îndurat frustrările în timp ce așteptau vreun semn că Dumnezeu lor încă îi iubește și că, la timpul potrivit, îi va elibera. Cu toate acestea, și aceștia sunt acum cu toții adormiți în moarte.

Soarta Israelului, chiar și înainte de dispersie, nu a fost întotdeauna una fericită. Au fost momente în care națiunea s-a bucurat de o oarecare prosperitate și pace, dar au fost și alte momente în care a fost măcinată de război și oprimat. Cu toate acestea, promisiunile lui Dumnezeu privind binecuvântările mesianice erau valabile și pentru aceștia, dar ei au murit fără să vadă vreo dovadă a împlinirii lor.

Moise a spus generației de israeliți din vremea lui: „Domnul, Dumnezeu vostru, va ridica pentru voi un profet ca mine, dintre frații voștri israeliți. Trebuie să-l ascultați” (Deuteronom 18:15). Aceasta este o altă promisiune a venirii lui Mesia. Cu toate acestea, cei cărora le-a fost făcută această promisiune sunt toți morți. Cu toate acestea, această promisiune și alte promisiuni mesianice se vor împlini pentru ei și pentru fiecare generație de israeliți, deoarece vor fi înviați din morți.

Există multe promisiuni care ne asigură de acest lucru. Într-o rugăciune adresată Dumnezeului lui

Israel, Moise a spus, după cum a consemnat psalmistul: „Tu transformi oamenii în țărână, spunând: «Întoarceți-vă în țărână, voi, muritorilor!»”. (Psalmii 90:3). Domnul i-a spus profetului Daniel că cei care „dorm în țărâna pământului se vor trezi”. (Daniel 12:2). Restaurarea vieții pentru toți israeliții este promisă în Ezechiel 16:55. O promisiune că copiii vor fi treziți din moarte este consemnată în Ieremia 31:15-17.

În ceea ce privește timpul împărăției lui Mesia, profetul Isaia a scris: „De aceea, Domnul, care l-a răscumpărat pe Avraam, spune descendenților lui Iacov: Iacov nu va mai fi rușinat; fețele lor nu vor mai păli. Când vor vedea printre ei pe copiii lor, lucrarea mâinilor Mele, vor păstra sfânt numele Meu; vor recunoaște sfințenia Celui Sfânt al lui Iacov și se vor înfricoșa de Dumnezeuul lui Israel. Cei cu spiritul rătăcit vor dobândi înțelegere; cei care se plâng vor accepta învățătura.” Isaia 29:22-24

Ca toți membrii rasei căzute și muribunde, fața lui Iacov a pălit din cauza bolii și a bătrâneții, și în cele din urmă a murit. Totuși, conform profeției lui Isaia, el va fi readus la viață și își va vedea „copiii” din fiecare generație, până în prezent. Atunci fața lui nu va mai „palida”, deoarece acela va fi timpul promis al sănătății și al vieții veșnice, precum și al păcii și al siguranței pentru Iacov și pentru toți israeliții, și pentru întreaga lume a omenirii.

Viitorii prinți ai Israelului

Într-o profeție despre Mesia deja citată, Isaia a prezis: „Un rege va domni în dreptate, și prinții vor conduce în judecată.” (Isaia 32:1). Psalmistul a profețit că „părinții” lui Israel vor deveni „prinți în tot pământul”. (Psalmi 45:16). Domnul a prezis: „Voi restabili judecătorii tăi ca la început și sfetnicii tăi ca la început; după aceea vei fi numită Orașul dreptății, Orașul credincios”. Isaia 1:26

În această ultimă profeție, israeliților li se amintește de diversele moduri în care Dumnezeu a domnit peste ei. Mai întâi, sub conducerea lui Moise, au existat asistenții săi, „sfetnicii”. Apoi a urmat o perioadă de 450 de ani în care au fost conduși de judecători. După aceasta a urmat perioada regilor. David și-a stabilit guvernul în Ierusalim, care era considerat capitala lor. În guvernarea mesianică vor exista omologii consilierilor și judecătorilor, care îl vor reprezenta pe rege — Mesia. Împreună, aceștia vor fi de atunci înainte „orașul dreptății, orașul credincios” al Israelului.

Cei care vor sluji ca „prinți” ai Israelului, reprezentându-l pe Mesia, vor fi cei credincioși din fiecare generație care s-au dovedit demni de această înaltă încredere care le va fi acordată. Printre aceștia se vor remarca, desigur, foștii lor conducători și profeți drepecți — „părinții” lor. Aceștia vor fi eminamente calificați să-L reprezinte pe Mesia! A fost marele legiuitor, Moise, care și-a dat viața în slujba poporului

său. A fost și Daniel care, ca captiv evreu în Babilon, a slujit ca prim-ministru.

Într-un mesaj final adresat lui Daniel, Domnul a spus: „Cât despre tine, mergi pe calea ta până la sfârșit. Te vei odihni, iar la sfârșitul zilelor, te vei ridica din nou pentru a primi moștenirea rezervată pentru tine” (Daniel 12:13). „Sfârșitul zilelor” la care se face referire aici este sfârșitul lungii perioade de persecuție a poporului lui Dumnezeu. Promisiunea este că Daniel va fi readus la viață și va ocupa locul care i se cuvine, fără îndoială ca unul dintre prinții Israelului în guvernarea mesianică.

Psalmistul a profețit: „Dumnezeu domnește peste păgâni [națiuni]: Dumnezeu stă pe tronul sfințeniei Sale. Prinții poporului sunt adunați împreună, chiar poporul Dumnezeului lui Avraam: căci scuturile pământului aparțin lui Dumnezeu: El este foarte înălțat.” (Psalmi 47:8, 9) . Citim mai departe despre „scuturile” sau protecțiile poporului în împărăția mesianică: „Nu vor face rău și nu vor distruge în tot muntele meu sfânt [împărăția]: căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, cum apele acoperă marea.” Isaia 11:9

„În acea zi”, continuă Isaia, „moștenitorul tronului lui David va fi un steag al mântuirii pentru întreaga lume. Națiunile se vor aduna în jurul lui, iar locul lui de odihnă va fi glorios. În acea zi, Domnul își va întinde mâna a doua oară pentru a aduce înapoi rămășița poporului său – cei care au rămas în Asiria,

în Egipt, în Patros, în Cuș, în Elam, în Șinar, în Hamat și în insulele mării. El va ridica un steag printre națiuni și va aduna pe cei exilați din Israel. El va aduna poporul risipit al lui Iuda de la marginile pământului. Isaia 11:10-12

Numărul israeliților adunați acum în țara promisă de Dumnezeu este doar o mică parte din totalul celor pe care Domnul îi va restaura în cele din urmă. Într-adevăr, Scripturile revelează că domnia lui Mesia va dura o mie de ani. În timpul acela, după cum am văzut, chiar și cei care sunt acum captivi în moarte vor fi restaurați la viață, atât israeliții, cât și neamurile. Cu siguranță, viitorul Israelului și al lumii este unul glorios – la fel de strălucitor ca promisiunile lui Dumnezeu!

Confirmarea Noului Testament

Pentru urmașii lui Isus, Noul Testament este o explicație și o confirmare a Vechiului Testament, ale cărui prime cinci cărți constituie Tora evreilor. Noul Testament îl prezintă pe Isus ca fiind Mesia promis, cel care urma să stea pe tronul lui David (Luca 1:31-33). Deși Isus a murit ca Mântuitor al lumii, el a fost înviat din morți prin puterea divină, confirmând astfel credința noastră în toate promisiunile lui Dumnezeu de a readuce morții la viață. Faptele Apostolilor 17:31

Fundamental pentru fiecare evreu este promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam că prin sămânța lui „toate familiile

pământului” vor fi binecuvântate. (Geneza 12:3; 22:15-18). Noul Testament îl prezintă pe Isus ca fiind această „sămânță” promisă a binecuvântării. Pavel a scris: „Promisiunile au fost făcute lui Avraam și sămânței lui. El nu spune: „Semințelor”, ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci ca și cum ar fi vorba de una singură: „Seminței tale”, care este Cristos.” Galateni 3:16

Noul Testament explică faptul că Isus, după ce a adus mântuirea lumii prin moartea Sa, nu numai că a înviat din morți, ci a fost înălțat la un nivel de viață mai înalt decât cel uman, astfel încât acum, la fel ca îngerii și ca marele Creator al universului, El este invizibil pentru ochii umani. Astfel, El va fi conducătorul puternic, dar invizibil, al lumii. Coloseni 1:15; 1 Timotei 1:17

Scriindu-le ucenicilor lui Cristos, Pavel a spus: „Cei dintre voi care ați fost botezați în Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec, nu mai este nici rob, nici slobod, nu mai este nici bărbat, nici femeie, căci toți sunteți una în Cristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii.” Galateni 3:27-29

. Aceasta înseamnă pur și simplu că adevărații urmași ai lui Isus, care se sacrifică pentru El, vor fi răsplătiți cu privilegiul de a împărtăși împărăția Sa spirituală și, împreună cu El, vor lua parte la lucrarea de binecuvântare a tuturor familiilor pământului, așa

cum i-a fost promis lui Avraam. În Evrei 3:1-6, apostolul Pavel explică că, la fel cum Moise a fost credincios peste „casa” lui, există o altă „casă” peste care Isus este credincios, iar cei din casa lui Isus sunt părtași la o „chemare cerească”, ceea ce înseamnă că aceștia vor face parte din casa invizibilă a lui Dumnezeu.

În capitolul 11 din Evrei, apostolul Pavel atrage atenția asupra ambelor grupuri. El numește mulți dintre cei credincioși din vechime și subliniază unele dintre greutățile pe care le-au îndurat pentru a fi demni de o „înviere mai bună” (versetul 35). La aceasta adaugă că „cei fără noi [din casa spirituală] nu ar trebui să fie desăvârșiți” (versetul 40). Astfel, în timp ce vechii slujitori credincioși ai lui Dumnezeu și-au dovedit mai întâi devotamentul și vrednicia de a sluji în împărăția mesianică, ei trebuie să aștepte, în somnul morții, împlinirea „seminței” spirituale a lui Avraam înainte de a fi înviați la desăvârșirea vieții pentru a-și începe lucrarea ca „prinți în tot pământul”.

„Sămânța” pământească este alcătuită în mare parte din descendenții naturali ai lui Avraam, în timp ce sămânța spirituală va fi alcătuită atât din evrei, cât și din neamuri. Într-adevăr, această oportunitate a fost acordată mai întâi exclusiv poporului Israel, iar după respingerea lui Isus, a fost extinsă și altora.

Principala calificare obligatorie pentru cei care vor sluji în orice calitate în împărăția mesianică este devotamentul inimii față de Domnul, loialitatea față de

principiile divine ale dreptății, pentru care ar fi dispuși să moară dacă ar fi chemați să o facă. Aceasta era o caracteristică a tuturor celor demni din vechime. Era adevărat în cazul lui Isus și este adevărat în cazul tuturor urmașilor săi credincioși.

Înființarea Împărăției

Putem înțelege clar învățăturile Bibliei numai dacă luăm în considerare și credem în numeroasele sale promisiuni privind învierea morților. Dacă credința noastră se poate agăța de aceste promisiuni și le poate crede, atunci Biblia are un mesaj de siguranță și mângâiere pentru noi. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește profețiile sale referitoare la înființarea și lucrarea Împărăției mesianice.

Pentru ca împărăția să devină realitate, era mai întâi necesar ca Isus să fie înviat din morți, deoarece el va fi conducătorul suprem al acelei împărății. Apoi, așa cum revelează Noul Testament, cei care vor împărtăși cu el faza spirituală a împărăției trebuie, de asemenea, să fie înviați din morți. În fiecare generație, de la vremea lui Isus până în prezent, unii și-au dovedit vrednicia pentru o astfel de onoare înaltă. Despre acest grup, citim: „Ferice de cel ce are parte de prima înviere: [...] ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos și vor domni cu El o mie de ani.” Apocalipsa 20:6

Apoi, după cum am menționat deja, și cei demni din vechime, care vor fi reprezentanții umani ai lui

Cristos divin, vor trebui să învieze din morți. Isus a mărturisit despre aceștia: „Vă spun că mulți vor veni din răsărit și din apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor.” (Matei 8:11). Relatarea lui Luca adaugă „toți profeții” și explică că oamenii vor veni din nord, sud, răsărit și apus și vor sta la masă înaintea lor ca învățători „în Împărăția lui Dumnezeu”. Luca 13:28,29

Funcționarea Împărăției

Astfel vor fi aranjamentele împărăției lui Mesia, în care el va fi conducătorul numit de Dumnezeu – regele. Generația de israeliți adunați înapoi în țara lor, care vor trăi când va avea loc marele miracol al intervenției divine pentru protecția lor, vor fi primii care vor primi ocazia de a fi binecuvântați sub conducerea binefăcătoare a acestor aranjamente ale împărăției mesianice. Cei care își vor arăta loialitatea față de noul regim vor coopera la extinderea binecuvântărilor sale prin exemplul lor de ascultare.

O profeție referitoare la acest lucru spune: „Se va întâmpla că, așa cum ați fost un blestem printre păgâni, casă a lui Iuda și casă a lui Israel, așa vă voi salva și veți fi o binecuvântare: nu vă temeți, ci întăriți-vă mâinile. Așa vorbește Domnul Atotputernic: Așa cum am hotărât să aduc dezastru asupra voastră și nu am arătat milă când strămoșii voștri M-au mâniat, zice Domnul Atotputernic, așa am hotărât acum să fac din nou bine Ierusalimului și lui Iuda. Nu vă temeți. Iată ce trebuie să faceți: spuneți-vă adevărul unii

altora și dați judecăți drepte și corecte în tribunalele voastre; nu complotați răul unii împotriva altora și nu iubiți să jurați strâmb. Eu urăsc toate acestea, zice Domnul. Zaharia 8:13-17

Principiile divine ale dreptății expuse aici, pe care israeliții vor trebui să le respecte și să le urmeze pentru a primi binecuvântările lui Mesia, vor trebui respectate și de popoarele tuturor națiunilor, pentru ca și ele să poată primi binecuvântările împărăției. Cei care vor face acest lucru vor fi binecuvântați și vor avea, de asemenea, privilegiul de a coopera la acel mare proiect de binecuvântare care, în cele din urmă, se va extinde pentru a include „toate familiile pământului”.

În chipul lui Dumnezeu

O altă promisiune prețioasă a împărăției spune: „Zilele vin, zice Domnul, când voi face un legământ nou cu poporul lui Israel și cu poporul lui Iuda. Nu va fi ca legământul pe care l-am făcut cu strămoșii lor când i-am luat de mână ca să-i scot din Egipt, pentru că ei au încălcat legământul meu, deși eu le-am fost soț, zice Domnul. Acesta este legământul pe care îl voi face cu poporul Israel după acea vreme, zice Domnul. Voi pune legea Mea în mintea lor și o voi scrie în inimile lor. Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nu vor mai învăța pe aproapele lor și nu vor mai spune unul altuia: „Cunoașteți pe Domnul”, pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare”, zice Domnul. Căci voi ierta răutatea

lor și nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor.” Ieremia 31:31-34

Un element cheie al acestei profeții este promisiunea că Dumnezeu va pune legea Sa în mintea poporului Său și o va scrie în inimile lor. Noi credem că aceasta descrie starea omului după chipul lui Dumnezeu. Astfel a fost creat Adam, iar promisiunea lui Dumnezeu este că, prin intermediul Împărăției mesianice, omul va fi readus la această stare de perfecțiune și comuniune cu Dumnezeu.

Când a fost creat inițial, omului i s-a dat stăpânire peste pământ. (Geneza 1:27,28). Această stăpânire va fi, de asemenea, restabilită. Isus ne-a asigurat de acest lucru într-una din parabolele sale. El a descris popoarele tuturor națiunilor fiind judecate, unele arătând dispoziții asemănătoare caprelor, în timp ce altele erau ca oile. Acestei oi i se va spune: „Veniți, binecuvântații Tatălui meu, moșteniți împărăția pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.” Matei 25:34

Un studiu al acestei parabole indică faptul că calitatea caracterului necesară pentru a moșteni stăpânirea inițială dată omului va fi un interes altruist față de ceilalți. Egoismul a fost o plagă ucigătoare pentru umanitate de-a lungul tuturor secolelor de experiență a omului căzut. Sub aranjamentele Împărăției mesianice, iubirea va înlocui egoismul. Atunci, întregul sens al Legii pe care Dumnezeu a dat-o vechiului Israel prin Moise va fi recunoscut și

acceptat ca regulă de viață pentru întreaga omenire. Moise a dat acelei legi adevăratul ei sens, spunând: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta” și „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Deuteronom 6:5; Leviticul 19:18

Cu un astfel de standard de dreptate ca principiu călăuzitor în viața tuturor oamenilor, fiind răscumpărați de păcatul originar și restaurați la perfecțiunea vieții, ce loc glorios va fi această pământ! În armonie cu standardele lui Dumnezeu, cei care refuză să se supună și să coopereze după ce li s-a acordat suficient timp pentru a răspunde pozitiv la aranjamentele împărăției, nu vor avea voie să trăiască, deoarece moartea va rămâne pedeapsa pentru păcatul intenționat. Aceasta înseamnă că nu va exista nimic care să strice fericirea rasei restaurate. Faptele Apostolilor 3:22,23

Deși multe dintre minunatele promisiuni ale împărăției mesianice sunt făcute, în primul rând, israeliților, Biblia ne asigură că ele se vor împlini și în popoarele tuturor națiunilor, pentru că Israel a fost folosit de Dumnezeu ca prototip al lumii. Israelii adunați din nou în țara lor promisă vor avea prima ocazie de a se bucura de binecuvântări, dar întreaga omenire este inclusă în mila și iubirea Dumnezeului nostru.

Restituirea tuturor lucrurilor

Toți profeții lui Dumnezeu au fost elocvenți în previziunile lor cu privire la binecuvântările care vor veni atât asupra iudeilor, cât și asupra neamurilor prin intermediul împărăției lui Mesia. În Noul Testament, apostolul Petru descrie perioada în care aceste profeții se vor împlini ca „vremuri de restabilire a tuturor lucrurilor”, despre care, adaugă el, „Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi profeți, de când lumea a început să existe”. Faptele Apostolilor 3:20,21

Când Petru a rezumat astfel semnificația mărturiei profetice unite cu privire la binecuvântările împărăției mesianice, el se adresa unui public evreu, așa că a adăugat: „Voi sunteți copiii profeților și ai legământului pe care Dumnezeu l-a făcut cu părinții voștri, zicând lui Avraam: «Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului»”. Faptele Apostolilor 3:25

Aici Petru explică că promisiunea lui Dumnezeu către Avraam de a binecuvânta toate familiile pământului va fi împlinită prin „restituirea” tuturor lucrurilor. Știm că Dumnezeu și-a confirmat promisiunea față de părintele Avraam prin jurământul său, iar Petru ne spune că El a confirmat-o și prin mărturia tuturor sfinților Săi profeți.

Restituirea înseamnă readucerea la o stare anterioară, iar cel mai important lucru care trebuie

readus oamenilor este viața. Pentru că au încălcat legea divină, primii noștri părinți au pierdut privilegiul de a trăi veșnic, iar copiii lor s-au născut imperfecti și muritori. De atunci, păcatul și moartea au continuat să domnească peste pământ, provocând durere și suferință de nedescris printre oamenii tuturor națiunilor.

Profetul David a scris despre această lungă perioadă de suferință umană, descriind-o ca o noapte de plâns. Cu toate acestea, ca profet al lui Dumnezeu, David a adăugat vestea bună că „dimineața vine bucuria”. (Psalmi 30:5). Cu alte cuvinte, blestemul păcatului și al morții nu va rămâne pentru totdeauna.

Isaia, un alt profet sfânt al lui Dumnezeu, a descris viitorul „timp al restabilirii” ca o zi în care locuitorii lumii nu vor mai spune că sunt bolnavi. (Isaia 33:24). Isaia a scris, de asemenea, că atunci ochii orbi se vor deschide și urechile surde se vor desfundă. (Isaia 35:5). În plus, el a scris că oamenii vor construi case și le vor locui, vor planta vii și vor mânca roadele lor. Isaia 65:21,22

Într-adevăr, viitorul Israelului și al lumii este luminos. Pământul va fi umplut de slava Domnului. (Habacuc 2:14). Nu vor mai exista războaie, nici teama de război. Toți vor avea siguranță economică și culturală, așa cum este simbolizat în profeția că fiecare va locui sub propria viță și sub propriul smochin. Mica 4:1-4

Rezultatul final și glorios al domniei acelui guvern mondial va fi pacea între Dumnezeu și om, și între oameni, cu legile drepte ale Creatorului respectate și ascultate de întreaga omenire. Profetul David a prezis acest lucru în mod elocvent. Citim:

„Adevărul răsare din pământ, iar dreptatea zâmbește din ceruri. Da, Domnul revarsă binecuvântările Sale. Pământul nostru va da roade bogate. Dreptatea merge înaintea Lui ca un vestitor, pregătind calea pentru pașii Lui.” Psalmi 85:11-13